

Statsministerblues

Att det kan vara farligt för ens sexualliv och mentala välbefinnande att vara kung, prinsessa, kronprins, president eller statsminister är det många personer, de flesta av manligt kön, som fått uppleva under de cirka senaste tio åren. På kung Edward VII: s, Churchills, Roosevelts, Kekkonens och Kennedys tid ansågs det inte föreligga något relevant samband mellan å ena sidan människors sällskapande, älskare och älskarinnor eller annat som hörde till människans privata sexuella och parrelationsmässiga sfär, så länge de berörda parterna höll det för sig själva och så länge det inte fanns något kriminellt med i bilden.

Om de däremot gjorde det till något officiellt eller om det fanns inslag av utnyttjande så blev det förstas skandal. De mest berömda exemplen på det är när någon i det brittiska kungahuset har haft ihop det med någon som varit frånskild och då president Bill Clinton gjorde misstaget att prassla med en kvinna som var anställd på Vita Huset samtidigt som de republikanska blodhundarna av politiska och personliga orsaker frenetiskt letade efter orsaker att få honom på fall. Det hindrar inte att Bill Clinton jämte Jimmy Carter var den bästa presidenten USA har haft sedan Franklin D Roosevelt och John Kennedy. De som har noggrant följt med Clintons personliga karriär och liv vet också att han älskat och älskar sin hustru och sin familj djupt och att han är en troende baptist trots sin svaghet för vackra kvinnor. Urho Kekkonen hade under sitt äktenskap med Sylvi en älskarinna som var gift med ambassadören i Rom, men inte var det någon som ifrågasatte honom för det. Kontentan av allt detta är att vi skulle ha varit många stormän-och kvinnor fattigare om den skenheliga nymoralism som media idag gör sig till tolk för skulle ha varit rådande då.

Riksdagens vice talman Ilkka Kanerva gjorde bort sig genom att flörta alltför ivrigt med kvinnor som inte var särskilt intresserade av hans uppvaktning, och han använde sig flitigt av sin mobiltelefon, det blev ett statligt intresse för saken. Många kvinnor i riksdagen uppfattade hans agerande som mansgrisigt och att han utnyttjade sin ställning för att nå förmåner bland unga, vackra modeller. Det blev väl aldrig helt klart ifall hans flörtande med sådana kvinnor som på sätt och vis var underställda honom i idrottssammanhang kunde ha upplevt hans närmanden som intrång och utnyttjande.

Oberoende av vad man har för livsinställning och vad man anser vara lämpligt så går gränsen när det gäller relationer mellan vuxna människor vid frågan och det är ett ömsesidigt utbyte av tankar, känslor och övrig kommunikation eller om det blir fråga om att utnyttja sin ställning som till exempel statsminister. Om kvinnor upplever sig kränkta av att en president eller en statsminister uppvaktar dem trots att de visat att de inte är intresserade så har de all rätt att gå till både pressen och allmänna åklagaren. Man kunde nästan säga att det är en medborgerlig skyldighet att vända sig till polis eller åklagare då sådant sker – och det sker säkert. Om statsministern skickar några sms till

en kvinnlig bekant så angår det knappast Ilta-Sanomats redaktion och chefredaktör. Vem kollar för resten upp vad de här nymoralistiska ledarskribenterna och deras reportrar själva kan tänkas ha för sig? Dessa som skriver så mycket om moral och om att en politiker måste räkna med att hans eller hennes kredibilitet är beroende av hur han eller hon lever?

Skillnaden finns i det att de tidningar som skriver om politikens sexliv tjänar stora pengar på lösnummerförsäljning. Var ligger det moraliska och det föredömliga i den verksamheten? Folket har rätt att få veta, säger de. Vad skulle de säga om folket börjar fordra att få veta sådant om fler och fler grupper av beslutsfattare? Företagsledare? Läkare? Stadsdirektörer? Samtidigt som moralen slappar så blir samhället och särskilt media allt mer moralistiska. Det är förvirrande.

Men om statsminister Matti Vanhanen ägnar sig åt att flörta på sms med en mängd olika kvinnor som Ilta-Sanomat påstår att är allmänt känt i riksdagen, så kan man naturligtvis fråga sig om han inte har lärt sig något av tidigare klumpigheter som politiker har ägnat sig åt. Som professor Göran Djupsund sade i en intervju i HBL: Har inte de här gubbarna hört talas om telefon? Om en statsminister måste använda sig av sms-andet som brukar höra till internetdejting och ungdomskultur så visar det ju nog inte på några karlatag, precis.

Statsministern har haft många anledningar till att drabbas av blues. Hans privatliv har nagelfarits i pressen på ett sätt som visar att vissa kretsar eller intressegrupper är ute efter honom. Det är oroväckande.

Även om det är orimligt att kräva att politiker, om de i övrigt sköter sitt jobb bra, ska vara något slags helgon eller renlevnadsmän – och kvinnor så finns det naturligtvis en gräns också för hur man bär sig åt om man innehar en så hög befattning som presidentens eller statsministerns. Men så länge ingen har gjort något olagligt så finns det inget att anmärka på. Vi lever i ett fritt land, trots att många har svårt att förstå det. Klappjakten på minister Tanja Karpela var ett skrämmande bevis för hur eurosedlarna lyser i ögonen på dessa journalister, som inte har några som helst gränser för vad som är rimligt och vad som verkligen är av allmänt intresse. Samtidigt har vi förstås pressfrihet i Finland, och statsministern kunde ha sagt: det mesta av det där som skrevs är lögn, jag bryr mig inte om det. Det var naivt att börja tala om åtal och göra sig själv till martyr.

Kaj Hedman

kaj.hedman@pp.kpnet.fi